

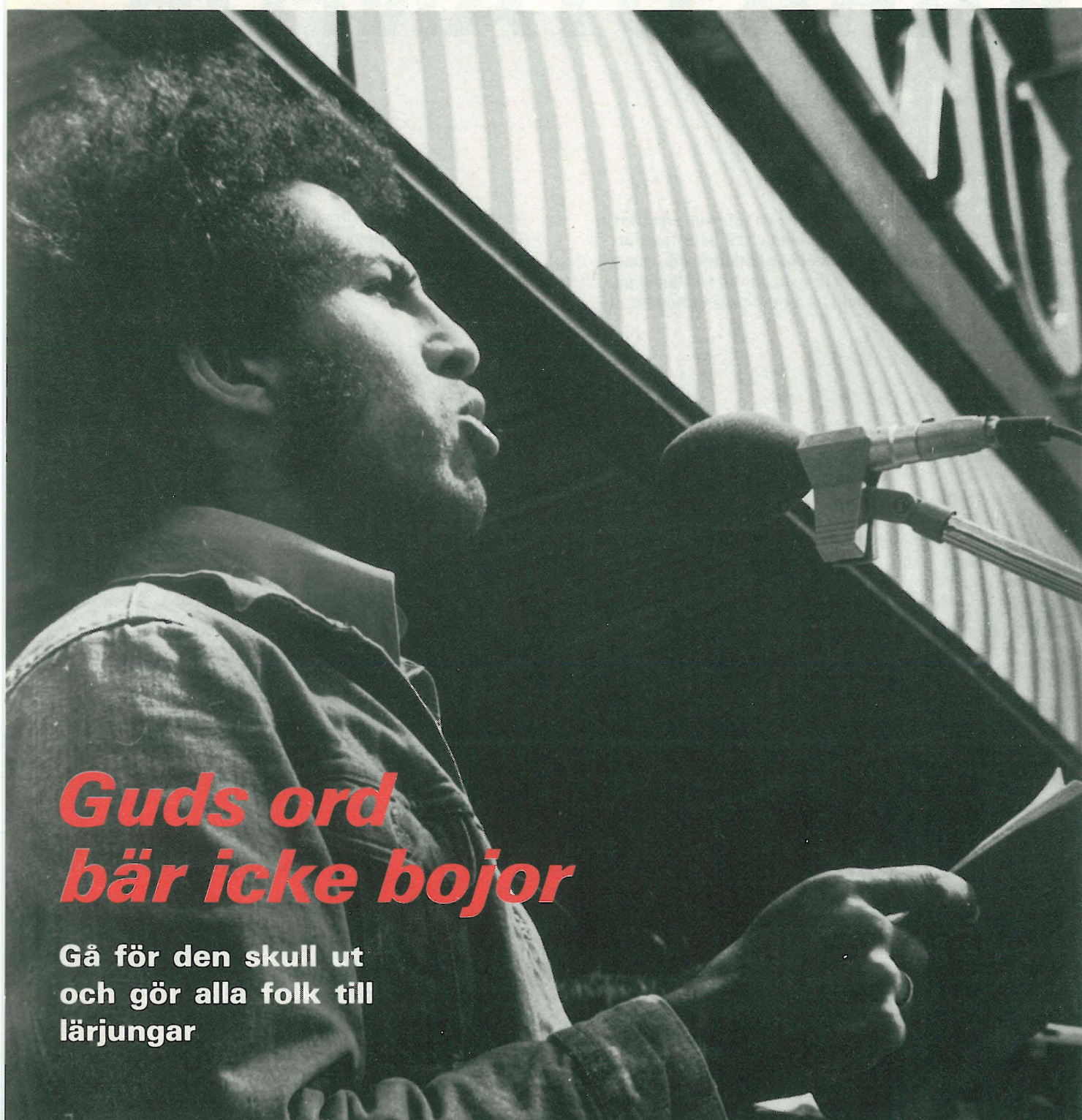
Midnattsropet

Nr 23-24 - årg. 15 - pris kr 3:--

Maranata • Du vår Herre kom!

1976 FÖR JESUS АМЯ ИИСУСА BAGI JESU

耶穌基督 PARA JESUS لیسوع المسيح

**Guds ord
bär icke bojor**

Gå för den skull ut
och gör alla folk till
lärjungar

Arne Imsen i Jönköping

Kampen idag gäller

RÄTTEN ATT FÅ VARA UTANFÖR

— För några decennier sedan var det en våldsam strid här i landet. Det gällde rätten att få bilda och tillhöra fackföreningar, rätten att då bilda och tillhöra fria församlingar — och överleva. — Idag måste vi ta reda på vad vår kamp gäller och föra den utan att spekulera i vad priset kommer att

kosta, sade Imsen i Jönköping bl a med anledning av de första radiosändningarna. På barrikaderna i frikyrkostan väntade press, lokalradio, televerk och "jourhavande" pastor, rapporterar Lars Andersson.

Den fria kristna radiostationen Utanför lägret gjorde under torsdagskvällen sina första provsändningar för invandrare. På franska, arabiska, ryska och portugisiska tonade korta, evangeliska appeller ut över stockholmsområdet. Program på finska, engelska, spanska och kinesiska(!) är under produktion. Förutom rent evangeliska inslag planeras även sändningar som tar upp frågor om värnplikt, väckelsehistoria, skolsituationen och på sikt kan vi vänta bibelstudieserier i etern.

Den friska satsningen i etern har alltså kommit för att stanna och under sista veckoslutet kunde folket i Gävle-, Falu- och Borlänge-området ta del av provsändningar från stationen.

— Rent tekniskt befinner vi oss fortfarande på experimentstadiet, så vänta inte för mycket, säger entusiasterna på Utanför lägret.

Senast stod Jönköping i tur för provsändningar och att döma av en tacksam

lyssnare i en grannkommun var hörbarheten god.

På barrikaderna i frikyrkostan väntade lokalradio, press samt televerk. Och för kommentar: "jourhavande" pastor. Denna gång Bo Hörnberg, föreståndare i Filadelfia.

På kvällen samlades mycket folk för att lyssna till Evangelium — legalt eller illegalt.

☐ Svaghetstecken?

Men dessförinnan kom Arne Imsen till tals i lokalradion vars reporter undrade om Maranata inte hade samma möjligheter som andra kristna rörelser att få ut budskapet i massmedia.

— Jo, men vi har en högre ambitionsnivå.

— Så hög att ni är beredda att begå lagbrott och ta straffet?

— Ja, och vi är givetvis beredda att ta alla konsekvenser.

— Är det nyttigt för en rörelse att få martyrer?

— Vi spekulerar inte i effekterna. Föröker inte provocera fram någon förföljelse. Vi har en avsikt — *Evangelisera!*

— Men är det inte ett svaghetstecken att en rörelse måste gå illegala vägar för att nå ut?

— Är det inte ett svaghetstecken för samhället att minoriteter skall vara så trängda?

— Om Imsen menar att det inte finns församlingsfrihet här i landet så får han säkerligen inte medhåll i den blomstrande frikyrkostan Jönköping. Eller vad säger Bo Hörnberg?

— Jag tolkar det som ett svaghetstecken. Om man saknar publik och saknar gehör för budskapet försöker man skapa sensation.

— Är det aldrig rätt att ta till illegala metoder för att nå ut?

— Inte med de möjligheter vi har i det här landet i varje fall. Och jag tror att jag talar för hela pingstväckelsen.

UTANFÖR LÄGRET provsänder evangelium på ryska, arabiska, kinesiska och franska!

Så långt Smålandsnytt. Men observera det var fråga om *ambitionsnivån!*

I omedelbar anslutning till pastor Hörnbergs uttalande tog Imsen i Folkets Hus upp evangelisation med radio och även situationen kring IBRA radio.

Det var väckelseatmosfär i Pelarsalen. Kickan Sundström sjöng och en rad unga vittnen läste Ordet. Imsen koncentrerade sig till en halvtimme på slutet:

□ IBRA radio — tänkt som pirat

— IBRA radio kom till efter en rad konflikter mellan samhället och pingströrelsen. Det är historiskt dokumenterat. Men vad kanske alla inte visste var att man i initialskedet talade om piratsändningar. Om Lewi Pethrus fått bestämma hade det blivit så. Men hans medarbetare avrådde. Och Pingströrelsen förlade sina sändare till Tanger i Nordafrika.

— Man sökte sig alltså utanför landets gränser, men, märk väl, *målet* för sändningarna var Sverige. Man klarade lagen med ett nödrop men hur går det med moralen?

— Vi har valt en annan väg och väljer att verka direkt på svensk botten därför att vi anser det moraliskt försvarbart.

— Våra sändningar kallas illegala. Och pastor Hörnberg tycker att det är ett svaghetstecken. Vi spekulerar fortfarande inte i effekterna. Vi vill evangelisera. Om vi nu ser på situationen och analyserar den närmare, visar det sig finnas tendenser till blokadmetoder även i vårt trygga samhälle.

Annars hämtar vi exemplen från Sovjet. Där verkar en registrerad kyrka på regimens villkor. Men hur är de med den underjordiska församlingen? Den får sina tryckerier skövlade, får ha sina sammankomster i hemlighet och detta visar oss att en levande kristen inte frågar vad som är legalt eller illegalt. Han handlar efter sin kallelse.

I Sovjet som i Sverige handlar det om rätten att få förmedla evangelium.

Om vi hade tid skulle vi ta upp frågan om legalt och illegalt när det gäller den s. k. bibelsmugglingen till östblocket men tiden tillåter det inte nu.

Vi återvänder till vår egen verklighet. Och med tanke på den underjordiska församlingen i öst så kom ihåg att det var bara tio år sen vårt samhälle sände ut representanter för att bevaka och barnförbjuda våra sammankomster.

— Det var på gränsen att maranatomötena hade kriminaliserats! ... Och utvecklingen har inte stått stilla. Vi har

skrapat litet på kulturfernissan och ser vilddjuret titta fram. Med matematisk säkerhet är vi på väg mot det totalitära system vars tredimensionella omfattningar står uttalat i 666.

— *Ett svaghetstecken! sade pastor Bo Hörnberg om de evangeliska sändningarna över Jönköping.*

— *Rörelser utan publik söker alltid sensationsmetoder.*

— Mina vänner, det är mer än genant att församlingarna underordnar sig och tar emot subventioner. Filosofin är den att först kommer subventionerna, sedan kontrollen.

— Vi talade om att rätten att förmedla evangelium men jag vill till slut här vidga begreppet till rätten att leva.

— För några årtionden sedan fördes en allvarlig kamp för rätten att få organisera sig. Massans rätt att få tillhöra och bilda föreningar.

— Det var kamp för rätten att bilda fackföreningar och överleva. Kamp för rätten att få bilda och tillhöra ideella föreningar.

Det var en kamp för rätten att få bilda och tillhöra fria församlingar i den kyrkliga absolutism som var rådande.

□ Kampen idag

— Men idag gäller kampen rättigheten att få vara *utanför!*

Rätten att vara utanför fackföreningen — och överleva. Rätten att få vägra tillhöra försvaret — och överleva. Rätten att få fungera som familj. Rätten att få fostra barnen som man själv önskar.

Det är det kampen gäller idag.

Samhället gör allvarliga inbrytningar i familjelivet. Institutionerna tar även över föräldraansvaret för att fostra och utbilda våra barn — till vad? Det börjar ofta mycket oskyldigt, man talar om utbildning och skola. Men vi hävdar rätten att avstå från utbildning. Vi kräver barnen tillbaka!

Slutligen vill jag tillägga att det i sammanhanget blir omöjligt att tala om vad som är legalt och illegalt. Vad skulle hänt om de första baptisterna frågat vad som stod i lagen. De döpte sig och gick i fängelse. Och hur var det med laglydnaden under konventikelplakatets tid? Hela den väckelsekristna historien visar oss att den som tar sin tro på allvar kommer att hamna i samma konflikt som den Jesus levde i, sade till sist Arne Imsen i denna flammande uppgörelse med kultursamhället.

Och . . . "Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet och I gören väl om i akten därpå som ett ljus som lyser i en dyster vildmark . . ."

Ljubel och fröjd i Rigoletto under en maranatakonferens tidigare under året.

Förnekare eller försvarsadvokat

Av Arne Imsen

— Det är otillåtet naivt att i ett samhälle där politik, kultur, religion, idrott och vetenskap behärskas av kommersialism räkna "fria opinionsbildningen" som en speciell tillgång för den kristna förkunnelsen.

— Det är kapitalet som monopolistiskt behärskar kommunikationskanalerna och styr informationerna. Den som vill nå ut till folket med sitt budskap måste ta upp kampen mot en utbredd blockadmentalitet.

Så skrev Arne Imsen i *Midnattsropet* 1969. Ingenting har ändrat på förhållandena sedan dess. Det har särskilt den senaste tidens händelser visat.

Det finns många områden i vårt samhälle, som fortfarande är helt opåverkade av evangelium. Lejonparten av svensk ungdom saknar exempelvis elementär kunskap om kristendomens grundsanningar. Det är uppenbart, att detta har någonting med kristendomsundervisningen i skolorna att göra, men det är absolut inte *hela* sanningen.

Kyrkor och samfund har inte förmått hålla ljumheten på avstånd. I avsaknad av pionjäranda och väckelsestro har de tryggt sig till för Guds rike väsensfrämmande reformprogram.

Vårt land har många kulturkyrkor med socialt vakna och engagerade människor men saknar i realiteten evangeliska frälsningskyrkor. Det finns knappast rum för den tillkommande världens krafter att manifestera sig i tecken och under. *De övernaturliga* momenten blir allt mer sällsynta medan de *naturliga* får allt större

dominans.

Trots de ivriga försöken att gå den moderna människan till mötes i alla hennes inomvärldsliga behov och bekymmer, har kyrkorna blivit allt mer isolerade. Öppenheten mot samhället har uppenbarligen också inneburit att det omvändelse- och frälsningsbudskap kyrkorna skulle förvalta och förmedla har *förtigits* eller *förvanskats* till oigenkännlighet.

Den i denna tidsålder så välanpassade kristenheten har sålt sin Mästare och Herre för den tvivelaktiga favören att bli erkänd av världen. I den tragiska processen har kristendomens apostoliska profil och egenart suddats ut och ersatts av en officiell religiositet utan främlings-, frälsnings- och uppenbarelskyrkans typiska kartärs-egenskaper.

Församlingen måste vara världsfrånvänd — utan att därför bli verklighetsfrämmande — om hon skall kunna fungera såsom förmedlare av det utomvärldsliga frälsningsbudskapet. Men var går gränsen för församlingens utåtriktade aktiviteter?

□ □ □

Bönemöten, bibelstudier, väckelse- och uppbyggelsemöten hör av ålder helt naturligt till den andliga verksamheten, och i den mån de förmedlar ett levande och livskraftigt evangelium äger de existensberättigande. Men varifrån har vi hämtat auktorisation till våra mötesformer med sång- och musikuppvisningar och kollektupptagningar? Tillhör exempelvis musiken i våra gudstjänster de köttsliga eller andliga stridsvapnen? Eller bestäms graden av andlighet eller köttslighet av utövarnas *personliga* gudsförhållande?

Vi kan väl utan att bli beskyllda för pedanteri helt korrekt påstå, att de tekniska

och psykologiska hjälpmedel man ofta använder och förlitar sig till är *praktiska*, men de kan absolut inte med någon större framgång härledas direkt ur Nya Testamentet.

Det går med andra ord inte att generellt klassificera hjälpmedel och stridsvapen såsom köttsliga eller andliga.

Kapitalet styr

Talet om det pluralistiska samhället låter aningslöst, och man bör kanske inte ta det så blodigt. Det är otillåtet naivt att i ett samhälle där politik, kultur, religion, idrott och vetenskap behärskas av kommersialism räkna "fria opinionsbildningen" som en speciell tillgång för den kristna förkunnelsen.

Det är *kapitalet*, som monopolistiskt behärskar kommunikationskanalerna och styr informationerna. Den som vill nå ut till folket med sitt budskap måste ta upp kampen mot en utbredd blockadmentalitet, som oftast finns inbyggd i de flesta maktkonstellationer.

Den anpassade och genomkorrumpade kristenheten håller sig alltid lika charmfullt "aktuell". Följaktligen får den del av kyrkan, som har *litet* eller *ingenting* att säga, maximalt utrymme i alla massmedia. Något annat är ej heller att vänta. *Hela* det *bestående* samhället är nämligen betjänt av att äga en kyrka med *många* ansikten. Under ett sken av förnyelse lyckas hon trollo bort alla fakta om sin egen historia. Då det sett ut som om hon skulle förlora sin reella makt har hon lyckats infiltrera sig också bland väckelsefolket, så att *dess* företrädare, förkroppsligat hennes idéer. Maktbalansen återställs och "pluralismen" elimineras.

En bön under kvinnoåret

att få vara MODER i hem och församling

När familjen, församlingen och samhället feminiseras blir allting ologiskt och känsloladdat — huvudlöst.

□ Det är kvinnoår nu. Det är då vi kvinnor ska resa *som en man* (!) och ställa krav på att ha lika rättigheter som mannen. Rätt till samma sorts arbete, karriär och påstådda förmåner. Vi kräver — vi kräver — vi kräver.

Jag står litet utanför det här jag. Och har bara en vanvettig, värkande längtan i mitt inre. Jag vill ha barn. Jag kräver min rätt att få föda och fostra barn av mitt eget kött och blod.

Frigöras från slavtjänsten

Det började med talet om kvinnornas frigörelse. Kvinnan måste frigöras från slavtjänsten i hemmet till att komma ut i förvärvslivet. Hon måste få en chans att

utbilda sig; förverkliga sig själv. Och så är familjens upplösning ett faktum. Barnen lämnas till daghem. Det blir ont om daghemsplatser. Vi kan inte ha så många barn. Det blir opraktiskt och dyrt. Onödigt många timmar går förlorade från förvärvslivet — den viktiga emancipationen.

Barnbegränsningstekniken blir allt effektivare utvecklad. Och skulle det någon gång misslyckas så att en kvinna blir havande med ett ovälkommet barn så har vi ju fri abort...

Till emancipationen hör också s. k. "fri kärlek". I skolans biologiundervisning lär man ut samlagsteknik och preventivteknik. Utan moraliska aspekter. Kvinnan kräver rätt att njuta — utan risk för förpliktande konsekvenser.

Så ser vi nu resultatet i den nya kvinnan. Karriärkvinnan — kylig och perfekt. Med betyg, lönegrader och disciplin. Eller

djurkvinnan. Som lever för att leva ut sina drifter, med så god utdelning som möjligt. Och ingen av dessa kategorier förstår att de utsätts för exploatering — samvetslös, hänsynslös, krass exploatering.

Att fostra och föda

Ingen människa kan vara till freds med att leva i njutning. Vare sig det är sinnlig njutning, eller njutning i strålgansen av omgivningens beundran över ens prestationer. Det enda som kan ge en kvinna tillfredsställelse är att med smärta få föda barn till den hon älskar. Och få fostra dem till hans avbild.

Jag kräver min rätt att få underordna mig. Att få stå under mannens beskydd. Gud satte mannen som kvinnans huvud. När styrning i familj, församling och samhälle feminiseras, blir allting ologiskt och känsloladdat — huvudlöst!

Jag vill vara kvinna. Gud, ge oss män som går in i sin uppgift som herre och beskyddare, så att kvinnan upptäcker sitt stora ansvar och den förmånsställning hon fått i hem och församling. Att vara moder.

Kvinnosakskvinna

JESUS

församlingens bekännelse, hopp

I den nytestamentliga erfarenheten var det ju strängt taget inte lärjungarnas fromhet eller helgelse som gjorde dem till bedjare. Utan nöden och trycket som de levde under. Dessutom den totala bristen på alternativa lösningar. Det fanns ingen annan att vädja till. De stod i situationen där det konkret gällde: "Varifrån skall min hjälp komma?"

Det var alltså inte frågan om att välja alternativa lösningar. Enda möjligheten var att Gud grep in, eller så var man utlämnad. Jag har den förtröstan till Gud, att han själv genom sin mäktige Ande kommer att verka det som skall verkas fram med de medel som behövs för att det skall ske.

När det gällde evangelisation var det strängt taget heller inte den väldiga andedopsupplevelsen som gjorde dem till själavinnare. Ett faktum är, att benägenheten till kyrklighet har funnits hos människan i alla tider. Hon vill gärna skapa någonting själv. Bygga upp någonting omkring sig. Den tendensen gjorde sig också gällande i den urkristna församlingen. Också hos de nyandedöpta. De ville göra hela andedopsrörelsen till en inomjudisk sekt. De hade satt gränserna för Guds möjligheter och Guds verk. Andedopet var till för judar. Och därmed fanns tendensen till inlåsning och insnörning. Ingen tycks vara helt befriad ifrån den belastningen. Det var faktiskt inte andedopet som gjorde dem till bärare av detta väldiga budskap. Åtminstone var det inte andedopet som fick dem i rörelse, utan det var förföljelsen.

"De blevo kringspridda". Det var inte ett frivilligt utsändande, eller att de drog åstad frivilligt, utan de blev utspridda. De

tvingades bryta upp. Och detta var ju inte speciellt andliga upplevelser. Det var uppbrott som betydde skilsmässa från arbetsplatser och hem. Det betydde alltså kolossalt många inbördes och interna dramatiska scener.

Martyrium eller helgonkult

Vi har svårt att förstå det här, därför att vi har inte levt under motsvarande förhållanden. Vi ser hela evangelisationen som något idylliskt, nästan romantiskt. Men här möter vi det oerhörda skeendet då politiska åtgärder emot den urkristna församlingen ledde till att den mänskligt sett slogs sönder. Det heter "Alla utom apostlarna blevo kringspridda". Så gick de omkring och förkunnade evangelii budskap. På det sättet var det några, säger Skriften, som kom ner till Antiokia och där började förkunna evangelium, och vittna om Jesus också för andra än judar. Och så uppstår den första blandförsamlingen av judar och hedningar.

Jag tror vi kommer att få göra erfarenheter som inte smakar gott för det köttliga jaget. Mycket av det vi har byggt upp kommer att slås sönder. Och vi får tacka Gud för att han gör det. Han är så nådig att han tillåter sådant komma över våra liv, så att vi blir förankrade där vi ska vara förankrade.

Vi ser församlingens urkristna vision och idealism. Vi ser församlingen när den bryter upp, kastas ut i periferin, men igen slår sig till ro. Och börjar på samma sätt med ett nytt kyrkobygge och skapar en ny organisation och ett nytt system, med nya

heliga platser och nya heliga tempel, med sakrala anordningar och system.

Så har vi så småningom igen hela den här märkliga institution som kallas kyrkan, det bedrövligeaste som existerar i hela historien. Människan slår sig till ro och sätter igång att bygga. Ju längre man kommer bort från den ursprungliga pingstupplevelsen, det vill säga, ju längre man kommer ifrån Jesus Kristus och hans omedelbara närvaro, ju mer gör sig alla de här konstlade anordningarna märkbara på praktiskt taget alla områden.

I stället för martyrium och lidande, så kommer helgonkulten. Och då var det inte längre frågan om att förenas med honom i hans lidanden, utan att identifiera sig med helgonen, som generationerna förut hade lidit. Och bekransa deras gravar och bedja till dem om deras hjälp.

Lidande församling eller kyrka

I stället för den levande och verksamma församlingen, den lidande och förföljda församlingen, den smädade och föraktade församlingen, så kom kyrkan. Kyrkan är den avfälliga kristendomen förkroppsligad i inomvärldsliga institutioner. Vi är inte kallade att bygga upp en kyrka. Kyrka och kristendom är sällan samma sak.

På grund av brist på levande kristendom så uppstod kyrkan. Då den helige Ande är i de enskilda kristna, då är de en levande församling och icke en institution. De är individer uppfyllda av den Helige Ande. Det är fullständigt omöjligt att ringa in eller fänga in den. Den är omätbar. Och det är omöjligt att förvandla den till ett instrument i några maktavares händer. Församlingen blir som vinden som blåser vart den vill. Och varenda levande kristen blir en rörlig, av Guds Ande ledd individ.

Här ligger själva provokationen emot allt institutionsväsende, föreningsväsende och skökoväsende. Emot all förstelnad kristendom och all formalism. Här ligger själva hemligheten, här ligger utmaningen. Kristus Jesus är uppstånden, och vi är uppståndna med honom. Jesus Kristus är Herre, och vi underordnar oss icke något system som övertar de funktioner som vi endast förknippar med honom själv. Den levande Gudens församling, som aldrig kan bli organisation eller institution, men

Denna predikan speglar den kamp Midnattsropet under de sista femton åren lett. Skall den levande församlingen bevaras fri och kunna bestå av Andeuppfyllda individer får den inte bli en institution i stil med kyrkan. Det är omöjligt att fänga in eller styra den levande församlingen. Den blir aldrig ett instrument i några maktavares händer. Församlingen är som vinden som blåser vart den vill. Dess Herre är Jesus Kristus och den kan inte underordna sig något annat.

ÄR HERRE

och provokation

som är en kropp av levande lemmar. Inte av proteser och kryckor, men en levande, funktionsduglig kropp. I den kroppen är vi lemmar, och där är Jesus Kristus huvudet.

Inför detta oerhörda känner vi vår kolossala brist och vår ofullkomlighet. Det går att stå i en möteslokal och tala om dem som blev utkastade i periferin. I morgon kanske det är vår erfarenhet. Frågan är om vi är förberedda för det.

De hade lyssnat till Jesus då han hade talat om vad som skulle komma. Det var icke ett ämne för uppbyggelsepredikan, utan det var en information om konkreta ting som skulle vederfaras dem var och en. Jesus gör klart för alla sina lärjungar i alla tider att på samma sätt som världen och religiositeten har behandlat lärjungens Mästare, så kommer de att behandla lärjungarna. Och han gör klart för dem att på samma sätt som han hade blivit upphöjd, så skulle de komma att bli upphöjda.

På samma sätt som han hade fått bära korset, så skulle vi få bära vårt kors. Hans fattigdom skulle bli lärjungens fattigdom. Hans anonymitet skulle bli vår anonymitet. Ty vi kan aldrig bli kända i världen. Vi kommer alltid att bli felbedömda av världen. De känner inte oss. Och ingenting av det vi håller på med förstår de. För de förstår inte vår Mästare. Den dagen de förstår honom så kommer de att förstå oss. Så länge de inte förstår honom, så kommer vi att vara något förborgat. Och därigenom något alldeles upp och nervänt.

Bekännelsen

Jesus bevarade under hela sin verksamhet anonymiteten. Jag kan inte se ett enda ställe i evangelierna där han träder fram och presenterar sig som Jesus från Nasaret.

Men efter uppståndelsen från de döda, då han sitter på Faderns högra sida i härligheten, då möter han Paulus och säger: "Jag är Jesus, den som du förföljer." Det är den förhålligade Jesus som träder fram. Men aldrig under förnedringstiden.

Namnet han bar under förnedringstiden har Gud gjort till hans ärenamn. Ty Gud har gett honom det namn som är över alla andra namn. Då är han inte bara Jesus från Nasaret, då är han Jesus Kristus, och då får han också namnet Herre. Ty honom

har Gud gjort till både Messias och Herre. Och från uppståndelsen från de döda då han har satt sig på Faderns högra sida i härligheten är han Jesus Kristus, vår Herre.

När församlingen bekände: "Jesus Kristus är Herre", då provocerade den fram judendom och hedendom. Att säga åt en jude att Jesus var Herre och Messias, det var förfärligt. Genom detta reducerades alla andra till rätta proportioner. Jesus var Messias, den Smorde. Jesus var profet, präst och konung till evig tid. Och säga till en jude att han lever, honom som ni med hela er institutionaliserade religiositet har dödat, var en fruktansvärd beaktelse.

Messias och Herre

Och att säga till romarna som representerade makten, den militära kraften, politiken och överhuvud taget allt som kan tänkas sammankopplat med makthavare och maktmedel att Jesus är Herre, det var att reducera hela det romerska systemet till rätta proportioner. Visst var det ett världsrike. Men det förgicks. Gudsriket förbliver. De som ska överleva är inte de som i dag sitter på taburetterna och tronerna, utan det är martyrerna. De som har lidit döden under de mest grymma och förnedrande förhållanden. De representerar det kommande Gudsriket som förbliver.

Jesus som Gud gjorde till Messias och Herre kom inte vid något enda tillfälle till judarna och sa: "Jag är Jesus". Han sade sig heller inte vara Messias. Utan han ställde frågan: "Vem säger folket Människosonen vara?"

Man kommer icke till Jesus med logikens hjälp. Man kommer icke dit med naturvetenskapliga bevis. "Vem säger folket Människosonen vara?" Och då får han veta vad de säger. Det är helt uppenbart att man sammankopplar Människosonen med någonting religiöst. Var och en har sin kunskapsnivå, sina erfarenheter och referensramar.

"Vem sägen då I mig vara?" "Du är Messias, den levande Gudens Son." "Salig är du Simon, Jonas son, ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen." Det hade inte skett genom någon slags intellektuell

bevisföring. Jag tror inte att det hade gått att hålla ett teologiskt seminarium med Petrus, fiskaren från Galiléen. Och ändå visste denne fiskare mera om sin tid, om händelserna, om himmelrikets aktiviteter och Gudasonen än överstepräster, rabbiner och tidens förnämsta teologer.

Det finns följaktligen möjligheter att ha en individuell kommunikation med den eviga världen, så att man kan både få information och bekräftelse. Så att man kan både leva och tjäna under Gudsrikets inflytande och med dess kraft.

Och Jesus sade vidare: "Du är Petrus, och på denna klippa skall jag bygga min församling." Det kan nästan se ut som om Jesus sade att: "På dig Petrus skall församlingen vila". MEN DET GÖR DEN VERKLIGEN INTE. Församlingen vilar inte ens på aposteln Petrus. Den byggdes på beaktelsen om att Jesus var Herre. Den urklippa som församlingen vilar på är detta att Jesus är Herre.

Vi fullkomnas

Därmed är också sagt att församlingen inte är ett upprört hav. Församlingen är en klippa. Det enda fasta i tillvaron är Jesu Kristi församling. Det enda säkra och verkligt trygga är att Jesus Kristus är Herre. Och detta får vi beakta och tro. Utifrån detta får vi tjäna.

Jesus vet vad han måste använda av tröst, av förmaning, av hugsvalelse och tuktan för att få fram sin avsikt i våra liv. Då gäller det bön och själavinnande och allt som över huvud taget måste till för att det inneboende livet skall bryta ut i full härlighet, och vi skall bli det han vill; både i den här tiden och i den tillkommande. Men det är inte uppenbart. Det finns där som fördolda hemlighetsfulla resurser.

Jesus sade icke: "Jag är Jesus", eller "Jag är Messias". Han använde ett tredje uttryck som leder tankarna till Daniels bok. Vi ser där vilddjuren och människosonen. Jesus talar om sig själv i tredje person. Så har han också där distansen kvar.

Han talar om Messias i Johannes evangeliums sjätte kapitel. Om att äta hans kött och dricka hans blod. Vi ser hur han ställer sig till sin samtids makthavare och

forts. sid. 14

15
ÅR

Arne Imsen:

VÄCKELSEKRISTENDOM

Vägen till väckelse betyder återgång till det enkla, hjärtliga, friska och spontana i enskilda och offentliga sammankomster.

Där Guds Ande är verksam finns det som regel inget rum för lysande mänskliga prestationer. Allt blir enkelt men otroligt intressant och levande.

Väckelse och ekonomi

Den levande kristendomen har aldrig förnedrat sig till att anlita en halv-hednisk statsmakt för att få medel till sitt arbete.

Nej, nej — så länge väckelsens eld brinner *behöver* man icke heller dessa medel. Heligt gripna av Korsets budskap har män och kvinnor under alla tider *offrat* både sina liv och sina medel, för att fria från allt kyrkligt och statligt tvång, engagera sig i evangeliets tjänst att *vinna människor*.

Väckelse och barn

Om livliga väckelsemöten vore skadliga för barn, så skulle senare generationer av Metodistsamfundets, Baptistsamfundets, Frälsningsarméns, Pingströrelsens och andra samfunds folk i stor utsträckning vara psykiska vrak, ty i denna miljö fostrades den första generationens barn. Det torde då också finnas gott om utredningar att åberopa, ty med den misstänksamhet samhället följde dessa extatiska väckelserörelser under deras genombrottskeden och sedan åratals framåt, borde man kommit massor av sjukligheter på spåren. Väckelsefolkets barn tog ingen skada av föräldrarnas varma religiositet. Tvärtom, de växte istället upp till harmoniska män och kvinnor vilka

idag bekläder ansvarsfulla poster i samhället.

Väckelse och bön

Äktheten hos en väckelse i nytestamentlig mening uppenbarar sig däri att den vänder sig till individen såsom ett nådeserbjudande från Gud till frälsning ut ur tidsålderns onda väsende. En väckelse börjar alltid med Guds folk! "Om den signal, som basunen giver, är otydlig, vem gör sig då redo till strid?" En verklig väckelsesignal samlar Guds folk till bön och för dem in i en väntande och vakande ställning. Väcka och förnyade blir de bärare av Guds heliga eld till sin samtid. Striden är andlig och kan icke vinnas med köttsliga vapen hur starka dessa än kan förefalla vara. Då församlingen är där hon skall vara blir hon en stad på berget vars ljus icke kan döljas. Hon blir utsatt för många attacker och listiga anslag men kan icke neutraliseras av mörkrets styrkor. Då trons folk fylkar sig under korsets fana och kröner lejonet av Juda stam till suverän konung, faller Anden över gammal och ung. Det är väckelse som får bibliska kännetecken. Det blir liv, liv och åter liv, kraft till under och andliga förlossningar samt tro för en fallen världs frälsning.

Väckelse och politik

Det finns en djup längtan efter andliga verkligheter i vår tid. Många kristna ser behovet och viger sig helt åt väckelsen — andra förstär inte sin tid och sina möjligheter. — Det är ett stort svek att föra denna väckelselängtan in i politiska banor under förevändning att detta religiöst-politiska bländverk skul-

le vara en väckelse, med samma upprinnelse som tidigare andliga väckelserörelser.

Då förnyelsen upphör följer stagnation och död. Levande kristendom blir kyrkokristendom och förnuftsreligion — rörelse blir institution.

Kyrkokristendomen söker sedan att med uppfostran, bildning, politik och andra mänskliga medel nå fram till de resultat, som är den levande väckelsekristendomens andrahandsverkningar.

Kulturella, politiska och ekonomiska sidogrenar i verksamheten suger musten ur församlingarna och en markant andefattigdom blir följden till obotlig skada för Guds verk.

Vi har för närvarande bortåt ett-hundra troende riksdagsmän i Sverige. Situationen i vårt land skulle förmodligen icke ändras nämnvärt om vi finge ytterligare hundra. Men om det uppstod hundra profeter, evangelister, herdor och lärare, som trädde fram i *Andens kraft* och offrade sig helt för Ordets och bönnens tjänst, så skulle det betyda kursförändring i många avseenden.

Väckelse och spontanitet

O, vilken dag då den döda förnuftsreligionen med sin kalla formalism och sitt religiösa snobberi besegras av det överflödande liv som väller fram ur frälsningens källor och spränger alla slipade och välputsade program, banar väg för Andens livs- och glädjeyttringar och tillåter predikanter och sångare vara enkla och naturliga. En lovsjungande och jublande församling är intakt och väcker upp skarorna ur försoffning och andlig död.

och debatten blev profetia

MARANATA — plötsligt var detta urkristna bönerop om Herrens tillkommelse på var mans läppar. Maranata — det nya extatiska fenomenet stöttes och blöttes i press, radio och i det nya mediet TV. Yrvakna myndigheter, frikyrkokristna experter och psykiatriker bokstavligen tagna på sängen, kom snabbt på fötter och började utreda vad som brustit i hjärntvätten.

Ja, vem bar skulden till att betingelserna för dylika medeltida utlevelser fanns kvar i människors själar och hjärtan.

Mot den tillkämpade rationalismen, som totalt genomsyrat det svenska samhället stod väckelserörelsen himlasänd och oskuldsfull. För väckelsefolket var kursen klar. Och av den kritiska debatten att döma, kan man konstatera, att de enda som var nyktra av berörda parter var maranatafolket. Kort och koncentrerat gällde debatten kampen för livsutrymme i ett samhälle där själva livet fått underordna sig produktion, effektivitet och kon-

sumtion. Abort och subventioner var allvarliga frågor för maranatafolket. Det var en kamp med livet som insats.

Idag har vi fått överblick och erfarenhet. Nu kan vi konstatera att debatten i Midnattsropet var profetisk. Dagens position har vi endast tack vare sextiotalets förkunnelse. Det har gått femton år och det kyliga klimatet har förändrats till att bli rena blidvädret. Man får nästan värja sig för alla nya läror och karismor som kommer.

Det tragiska med sextiotalet var att praktiskt taget hela vittneskåren ifrågasatte förkunnelsen och lanserade egna läror. Dagens förkunnelse är en direkt förlängning av sextiotalets fältrop "Utanför läget". Det som då fick andliga konsekvenser i olydnad för läran, kommer idag att få direkt materiella och sociala konsekvenser.

Under sextiotalet manades det till uppbrott från religiösa trädomsök. Idag gäller

det att ta ytterligare ett steg. Världskrisen kommer att drabba inte bara USA och Europa utan även vårt land. Under 1975 hävdade Arne Imsen att kommande år skulle bli profetiskt. Som en plan för församlingens arbete underströk Imsen talet om kristna kommuner, och tog exempel från Kina innan landet stängdes för evangelium. Församlingen måste bli vårt hem!

Budskapet har skärpts under året. Vi minns appellen från Malmköping: "Ungdomar bryt upp från era föräldrars materialism!" Finns det då en förlorad generation? Erfarenheten säger oss att det gör det."

Idag har vi ett förnyat budskap med en ny nåd till frälsning. En ny situation, ett nytt val av möjligheter till lydnad eller förhärdelse. Ytterst står valet mellan korset Jesus — segraren från Golgata eller den förljugna anpassningsbara kristusgestalt som inte kan vara någon annan än Anti-krist.

UTROTA ELLER ACCEPTERA

Året var 1965 och maranatomötena skulle barnförbjudas. Reaktionen på detta kollisionsstillbud kom snabbt och träffsäkert på MR:s ledarsida:

I Aftonbladet har riksdagsledamoten Nancy Eriksson nyss avlossat en salva mot Svenska Journalen, som skildrat ett fall av helbrägdagörelse och mot Maranatarörelsen. Ammunition har hon hämtat ur sitt otroligt djupa förakt för en viss typ av förkunnare — kallade helbrägdagörare — och ett beundransvärt patos för sina skyddslingar, diabetikerna.

I hennes i och för sig mycket vanliga sätt att diskriminera den kategori kristna, som i sina värderingar icke kan finna någon med tron jämförbar tillgång för sann och medmänsklig samlevnad, finns det av lätt begripliga skäl ingen plats för distinktioner. Salvan är därför missriktad, ty den träffar icke en

av trons fanatiska avarter — övertron — utan blir ett generellt angrepp mot ett fundamentalt trosproblem — helbrägdagörelsen. Efter hennes brakande urladdning av hotelsefull upprördhet, frestas man därför närmast till medlidande över den fullständiga missen.

Träffsäkerhet är kanske icke denna riksdagsledamots starka sida, och det är väl en förmildrande omständighet i detta speciella fall. Jag har ingen orsak betvivla det vällovliga syftet men reagerar mot de antidemokratiska åtgärder hon, troligen obetänksamt, indirekt rekommenderar att — mörklägga ett, visserligen illa sett, område av samhällets religiösa liv. Jag vägrar tro, att en normalbildad socialdemokratisk riksdagsman år 1965 med verkligt allvar träder fram och efterlyser en speciell censur av det material, som skall tillåtas publiceras om medborgarnas trosupplevelser och kristna verksamhet. Så uttalar sig emellertid denna

riksdagskvinna, och hon bör därför icke stå oemotsagd.

Samhället måste acceptera det faktum, att det har en stor grupp medborgare, som under alla förhållanden är redo ta alla de konsekvenser tron, nu eller framdeles, kommer att medföra. En demokrati måste orka med sådana påfrestningar utan att behöva förse sig med instrument som skulle kunna användas för att förtrycka religiösa eller andra icke samhällsfientliga minoriteter. För en kristen kan det i vissa situationer bli fråga om liv eller död. Men vem kan exempelvis fränkänna någon rätten att dö för sin tro? Om det nu verkligen skulle finnas skäl anta, att den form av religionsutövning man vill bekämpa med lagstiftning, utgör ett presumtivistiskt hot mot oskyddade individers liv och lem, vilken effekt uppnås då om denna farliga verksamhet tvingas gå under jorden?

Det är ju fullständigt orealistiskt tän-

Forts sid 14

Det personliga vittnesbördet har fått stort utrymme i Midnattsropets samtliga årgångar. Därför att mitt i all strid bakom rubriker och debatter har enskilda individer mött Kristus till frälsning och omvändelse. Korset har stått i väckelsens centrum och det samhälle och de kyrkor som gjort allvarliga försök att utrota det andliga livet i landet har fått ständigt nya levande visionärer som svar. Undra på att det är "oväsen om den vägen."

På följande sidor återser vi sju av syskon som tidigare vittnat i MR. De kommer från olika miljöer har olika bakgrund men är idag förenade i Honom som kallar dem som är fjärran och dem som är nära.

för totalvägran. Kjell hade ibland kommit på honom med att ligga och be till Gud i cellen. Nu hade han uppsökt honom på Johannelund, det församlingshem där han kände till att han bodde.

Han visste inte riktigt varför han åkt till Johannelund. Där mötte han dock en uppriktighet och kärlek, som gjorde att han stannade kvar. Nästa dag följde han med på ett väckelsemöte, och där stupade han vid Kristi kors. "Gud, om du finns, så låt mig få somna utan att behöva ta några piller!" bad han som ett tecken. Och Gud lät honom somna som aldrig tidigare hänt.

— När jag mötte maranatabudskapet blev jag direkt ställd mot väggen, berättade Kjell senare. Jag kände att det här

på honom. Det blev mycket sprit och elände. Den sista tiden hade det gått fort utför.

Nyligen hade han skrivit en bok om hur det övre skiktet i vårt samhälle roade sig i sitt materiella överflöd. Stoffet till boken hade han fått från sin erfarenhet som nattportier på en av våra mest kända lyxhotell. Boken hade rönt stor uppmärksamhet och många kronor hade rullat in. Men för Gösta Ahlm försvann pengarna i snabb takt. Det kostade att ha spriten som enda hjälpmedel mot ensamhet och ångest.

Gösta Ahlm såg det som en direkt Guds ledning att han hamnade på Gamla Bro mitt i storstaden den där eftermiddagen. Fastän ganska omtöcknad av spriten, hade han ändå någonstans i sitt medvetande

I väckelsens centr

KJELL ROOS

— Gud — om du finns . . .

För första gången på tio år kunde Kjell Roos sova en hel natt utan medikamenter. Ett veritabelt under hade skett. Förgäves hade läkare, kuratorer och psykiatriker försökt hjälpa honom. Ja, han hade själv gett upp allt hopp om att få känna sig som en människa igen. Tio års vandring ut och in på olika vårdanstalter hade satt outplånliga spår.

Kjell kunde inte riktigt fatta vad som hänt. En morgon hade han befunnit sig ute på Johannelund och bett om att få köpa en kopp kaffe för 25 öre. Men Yvonne som stod bakom disken såg att han behövde både kaffe, smörgåsar och någonstans att sova, så hon ordnade även det.

Kjell kom direkt från "snetorget" dit han hamnat efter en lång vistelse på ett av landets fängelser. Nu hade han fullständigt gått ner sig. Långt bak i sitt minne hade han dock bilden kvar av en ung man, som suttit tillsammans med honom på fängelset

gick det inte att skoja med.

Kjell blev frälst, döpt och andedöpt. Hans gamla liv var definitivt slut. Allt elände som följt honom genom åren upplevde han fullständig befrielse ifrån. T.o.m hans yttre genomgick en sådan förvandling, att inte hans gamla kamrater ens kände igen honom.

— Med vårt intellekt kan vi aldrig förstå vad Jesus gjorde för hela mänskligheten när han led och dog på Golgata. Nej, vi måste öppna hjärtats dörr, så Jesus kan fylla oss med den helige Ande!

GÖSTA AHLM

En själslig islossning

— När jag kom till Gamla Bro var jag plågad av synd och sönderbränd av sprit. Mitt liv låg i spillror, allt var slut. Men en kväll i Brosalen tog jag emot Jesus. Jesus flyttade in, synden försvann. Jag var befriad. Tack och lov.

Det var som en själslig islossning för Gösta Ahlm att uppleva frälsningens verk i sitt liv. Det kringflackande liv han levt på lyxkrogar runt om i Sverige hade tagit hårt

Maranata och Gamla Bro, där man kunde få hjälp. Under väckelsemötet på kvällen mötte Gösta sin frälsare till rening och befrielse.

Den närmaste tiden efteråt tillbringade han på Johannelund, där han fick arbeta i trädgården med att rensa, klippa och gräva. Hela tiden kände han även hur hans inre snåriga värld ansades och klipptes av Mästarens hand.

— Nu ser jag bara en möjlighet att kunna överleva och det är att få mera av Jesus och komma in i en biblisk församlingsgemenskap. Därför tackar jag Gud för församlingen som blivit mitt hem.

INGER ANDERSSON

Talade i nya tungor

Bland det underbaraste som kunde hända henne hade inträffat. Inger Andersson upplevde att ensamheten inte längre fanns.

Tillsammans med en väninna hade hon kommit gående efter gatan. Plötsligt visste Inger att Jesus hade rört vid hennes inre och att hon var frälst. Det blev för henne porten in i ett helt nytt och annorlunda liv. Bara det att kunna vara lugn och kunna

sova utan att behöva ha lampan tänd på nätterna, kändes för henne som något stort och fantastiskt.

Efter mötet med Jesus tog Ingers liv en helt annan vändning. Tidigare hade hon känt sig som en mycket splittrad människa med ständiga frågor om livets mening. En dag tröttnade hon på sitt inrutade liv och engagerade sig i politiken. Hon provade även på Holiday Magics underbara löften om lycka och framgång men ingenting kunde tillfredsställa henne. Det var då hon kände att hon skulle börja läsa sin bibel, varpå hon gjorde sin revolutionerande erfarenhet av frälsningen i Jesus Kristus och ljus gick upp i hennes hjärta.

Efter tre månader kom Inger i kontakt

vandrare, som fulla av optimism kommit till Sverige för att tjäna de stora pengar, man hört så mycket talas om i sina hemländer.

Moussas drömmar blev dock grymt krossade. Han fick inga kontakter, pengarna tog slut, hotellrummet sades upp och maten tog slut liksom även entusiasmen. Det var i den svåra situationen Moussa en natt klockan 3 ringde på dörren på Gamla Bro och bad om att få bli insläppt. En gammal dam hade givit honom adressen. Det hade skett bara av en tillfällighet, när han desperat hejdat henne på gatan mitt i natten för att fråga om någonstans att ta vägen.

Det var nära att Moussa inte blivit in-

MONICA ANDERSSON

Det blev ingen dans den kvällen

Det blev ingen dans den kvällen. Förvirrade och underliga till mods smög sig de båda flickorna tillbaka hem utan att växla ett enda ord med varandra. De hade

Im står korset rest

med Maranata genom ett friluftsmöte på Sergels torg. Hon fortsatte att gå på mötena, och snart nog kände hon att hon ville bli döpt. Stående i dopgraven tog hon även emot dopet i den helige Ande och talade i nya tungor.

— Det är svårt att förklara så här. Jag kan bara säga att det måste upplevas, var Ingers ord om sina erfarenheter.

MOUSSA ABNA AISSA

Det var fullt på Gamla Bro . . .

Den unge tunisiska studenten Moussa Abna Aissa var djupt omtumlad. De laddade, kraftfulla och varma väckelsemötena på Gamla Bro hade gradvis smält ner allt motstånd i hans hjärta. En dag, mitt under arbetet med att måla väggar på Gamla Bro, kapitulerade han definitivt för Jesus Kristus och böjde sig för honom.

Moussa hade inte varit så länge på Gamla Bro, inte mer än drygt en vecka. Ändå hade vistelsen på församlingshemmet och hans väg dit varit kantad av dramatiska och överraskande upplevelser. Moussa tillhörde den stora grupp unga in-

släppt. Det var fullt på Gamla Bro. Någon förbarmade sig dock till slut över honom, och han fick komma in och åtminstone sätta sig. Väl inne upplevde han en öppenhet och värme han inte mött tidigare i detta land, vilket gjorde att han nästa dag bestämde sig för att försöka få stanna kvar.

Det var med stor förvåning Moussa stiftade bekantskap med en annan ung arab på församlingshemmet. Det var den första kristna arab han någonsin träffat. För första gången fick han också stifta bekantskap med bibeln, ur vars rika källflöden han fick hämta upp många sanningar som skakade om hans inre. En dag hade Guds ord och de många mötena gjort sin verkan och Moussa föll som en mogen frukt för Jesu fötter. Efter en tid blev han döpt i både vatten och Ande.

Mötet med Jesus ändrade alla planer i ett slag. Moussa stannade kvar på Gamla Bro, påverkad av både gemenskapen och bibelstudierna samt driven av ett inre behov att veta mera om Guds vilja. Även behovet att befrias från den muhammedanska tankevärldens inflytande och dess falska trygghet gjorde sig gällande.

— När man läser bibeln, ser man hur personligt Jesu budskap är. Alla känner igen sig i hans ord. Ingen kan gå förbi honom oberörd som en främling. Kristus blir antingen ens högst personlige vän eller lika personlige fiende.

helt enkelt ingen lust längre att gå och dansa.

När de försökte erinra sig vad som hade sagts i maranatatältet den kvällen, kunde de inte komma ihåg något egentligt sammanhang. Mötet i sig självt hade dock skakat om dem ordentligt. Det största intrycket var enkelheten i allting. Speciellt mindes de flickan som var uppe och vittnade. Hon var barbant och hade träskor.

Nästa kväll var det möte igen. Monica Andersson och hennes kamrat skulle väl inte ha gått till maranatatältet igen, om det inte var för att någonting drog dem dit. Monica kände sig fortfarande väldigt nyfiken. Och så hade hon fått en speciell känsla för den flicka som lämnat henne traktaten på gatan med inbjudan till mötena.

När mötet var slut kom evangelisten ner till dem, där de satt i bänken och frågade om de ville bli frälsta. Till evangelistens oerhörda häpnad svarade flickorna "ja" på en enda gång. Evangelisten tvekade, och innan de fick följa med fram måste de försäkra henne att de inte skojade utan menade allvar.

Längst fram i mötestältet böjde de knä ibland bänkarna. Det var dock omöjligt för Monica att säga "Jesus", där hon låg på knä. Då började hon förstå vad hon

gjort och att detta var någonting heligt, ja, hon tyckte sig röra vid en okänd värld. Plötsligt kändes allt så allvarligt. Till slut lyckades hon i alla fall tacka Jesus för frälsning.

Monica och hennes kamrat blev hembjudna till några vänner i församlingen för att dricka kaffe. När hon kom dit rev hon av sig sina stora örhängen. Hon skämdes över sina kläder och sitt smink. Ingen hade sagt något åt henne. Ändå kände hon att något var fel.

Det tycktes svårt för Monica att bli frälst och vara tvungen att lämna allt just när livet kändes som roligast. Hon hade börjat komma ut, dansa och få vänner. "Gud, ge mig något annat i stället!" bad hon. Och Gud hörde bön. Hon blev döpt i vatten och Ande och blev uppfylld av en brinnande kärlek och längtan att vinna människor för Jesus. Överallt vittnade hon för sina gamla kompisar om sina erfarenheter och sin nyvunna tro.

Allt var så naturligt och självklart, även helbräddagörelse. När Monica bad till Gud om att bli befriad från vårtorna på sina händer, försvann vårtorna över en natt.

— Det går aldrig komma ifrån frälsningen. Vill man lämna församlingen, skulle man ändå ha en stämpel för livet.

Högsta naturvetenskap – lära känna Gud

HARALD HAMMARSTEN

Förre lektorn Harald Hammarsten hörde till den kategori som lyckats tämligen bra här i tillvaron. Efter studentexamen studerade han naturvetenskap, disputerade i kemi och kom så småningom att inneha tre lektorat, samtliga med kemi som huvudämne.

De långa ferierna tillät honom att ägna sig åt många äventyrliga och exklusiva hobbies såsom bergsklättring, havssegling, isyacht, cykel, fjällvandringar och utförsåkning. Trots alla goda förutsättningar kunde han dock inte känna tillfredsställelse i sitt inre, vilket han sökte kompensera genom nya och allt djärvare erfarenheter. Även whiskykonsumtionen ökade med åren.

— Så förlöpte en tid på ca 50 år, mina bästa, mest aktiva, utan Gud, konstaterade lektor Hammarsten kort.

Men Gud såg hans inte längtan och på en förunderlig väg förde han honom tillbaka till hans ungdoms tro. Vid flera tillfällen borde han mänskligt sett ha mist

livet. Ändå räddades han på något mirakulöst sätt, vilket i eftertankens stunder gav upphov till frågan *varför* Gud överhuvud taget lät honom överleva.

Men en dag blev Gud honom övermäktig. Genom några vänner, som fick bli Guds redskap, hamnade han på ett par maranatomöten. Det blev mycken kamp. Han tänkte på hur illa det gått två gånger tidigare han försökt. Till slut föll han till föga. "Det var det bästa beslut jag fattat i mitt långa liv", bekände han.

— Gå in till bönestolen!

Lektor Hammarsten blev snart klar över dopets betydelse och lät döpa sig. "Det var helt överjordiska upplevelser", vittnade han om. Han upplevde samtidigt att det inte längre passade med att bruka vare sig alkohol eller tobak. Då löste Gud honom även från det, utan att han behövde känna varken plåga eller lockelse.

Efter en tid blev han även döpt i den helige Ande. En dag stod han och skalade potatis till sin ensamma middag. Då hörde han Anden säga: "Gå in och fall på knä vid bönestolen!" Han gjorde så, och plötsligt kom Andens fullhet över honom i

en ousäglig lycka. Ett främmande tungomål forsade ut från hans läppar.

Lektor Hammarstens erfarenheter av Gud tillsammans med de kunskaper han förvärvat som kemist, har gjort hans tro på Gud orubblig.

— Ju mer jag som kemist trängt in i naturens vidunderliga mekanik, så in i minsta detalj underbar och otroligt invecklad men fulländad, dess mer övertygad blev jag att en allsmäktig skapare till allt detta, som ordnat in allt, *måste* finnas. Och jag blir så upprörd när jag hör naturvetare, särskilt biologer, som förklarar sig vara ateister. (Jag tror inte det finns en enda sådan. Enfaldiga människor försöker inbilla sig att de är det.) De tror sig finna alla möjliga förhållanden, där bibeln och naturen ej stämmer överens t.ex. i utvecklingsläran.

— Vad är felet. De fattar ej att Gud är *allsmäktig*! Skulle det t.ex. vara någon större svårighet för himlarnas och jordens skapare att låta Adam stå där fix och färdig vid den tidpunkt han fann lämplig, än att låta honom komma till genom utveckling ur några enkla gaser i atmosfären och vatten under årmiljoner?! En miljon år är för Gud ej mer än en dag för oss! Eller att Gud, som själv skapat naturlagarna, vilket ögonblick det behagar honom, kan sätta dem ur funktion. Vilken brist på fantasi eller vilja att kunna fatta detta.

Från Sergels Torg till Gamla Bro

ASTA OLAUSSON

Asta Olausson upplevde aldrig att hon påtvingades någonting. Fridlös, desperat, trött och jagad hade hon kommit till Johannelund i hopp om att finna någon hjälp. Men det var ingen som kom till henne och predikade. Hon fick vara ifred, se och lyssna till vad som pågick omkring henne, och hon fick själv besluta om och när hon skulle ta det avgörande steget.

Så när Asta blev överbevisad om att Jesus var Guds Son skedde det inte på förståndsmässig väg utan genom Anden. Hon visste vad det gällde. När hon upplevde sig som syndare var det inte för att hon var narkoman, utan därför att Jesus inte var Herre i hennes liv.

När hon därför överlämnade sitt liv åt Jesus och bad till honom hade hon känslan av att hon övergick från något till något, från mörker till ljus. Insikten om att Jesus var Guds Son gjorde att det inte blev plats för kamp. Hela hennes varelse var fylld av känslan att hon funnit något slutgiltigt, äkta och sant.

Asta upplevde att kontakten med himlen blev levande och öppen. Det som bar upp hennes böneliv var lunchbönerna på Johannelund. Hon bad till Gud och cigarrrettbegäret försvann liksom många andra ting som plågat henne. Att bedja blev för henne ett livsvillkor.

Egentligen kom Asta i kontakt med Maranata för första gången redan tio år tidigare. Men hennes syn på Jesus kom

aldrig till hennes hjärta, utan stannade i förståndet. Hon drog sig efter en tid undan och lät sitt intresse gå upp i studier och samhällsengagemang. Hon läste på Socialhögskolan och kom där med i aktiva studentgrupper som hon dock snart tyckte hade tomma idéer. Efter en tid kom hon med i socialistiska grupper, som talade många ord om förändring, ideologi och revolution. Men hon såg ett djupt gap mellan de politiska fraserna och deras praktiska förankring hos individerna.

Asta hittade ingen mening i det som hände och i det som hon befann sig i, och hon tillgrip samma desperata åtgärder som många andra ungdomar, hon började använda narkotika. Då dröjde det inte länge förrän hon var fast i citygängen i Stockholm som inte kunde leva utan narkotika, som hade lämnat samhället bakom sig och bildat ett eget, jagande, desperata och utan hopp.

Det var då Asta på nytt började läsa bibeln. Först Gamla Testamentet, sedan Paulus brev, allt under det att hon blev alltmer fascinerad av bibelns framställning. Det var Guds sätt att arbeta med henne, och när hon inte längre orkade fortsätta sin tillvaro på och omkring Sergels torg fanns det en anknytningspunkt och hon åkte ut till Johannelund. Bland syskonen där mötte hon Jesus.

— När man varit narkoman eller alkoholist och levat utanför samhället, finns det bara en möjlighet att kunna överleva, och det är genom att få uppleva frälsning och komma in i ett bibliskt församlingsliv.

KLARA TONER

● BUTIKEN:

- Biblar på många språk
- Rikt urval god andlig litteratur
- Grammofonskivor och kassettband
- Gitarrer med tillbehör

● LÄSRUMMET:

- Tidningar och böcker du kan läsa i rofylld miljö

● BANDOTEKET:

- Inspelningar från möten på Gamla Bro och Johannelund
- Bibelstudier och grammofoninspelningar
- Äldre inspelningar från Maranatomöten
- Bibelstudier på olika språk

KLARA TONER

G:la Brog. 27
Stockholm T-Centralen
Tel. 08/23 52 30

forts. fr. sid. 9

Utrota

ka sig, att de människor — icke få för övrigt — som drabbas, frivilligt sträcker vapnen. Sådan är icke den kämpande och disciplinerade trons hållning!

Är icke samhället mest betjänt av att livsutrymme ges åt sådana rörelser och låter deras verksamhet bedrivas inför öppen ridå och utan mörkläggnings?

Och förfogar icke samhället över enorma resurser, som beredvilligt skyndar till för att sopa igen alla spår skildringar av sensationella och positiva trosupplevelser lämnar efter sig? De negativa blir alltid belysta offentligt från alla möjliga och omöjliga anfallsvinklar och används, i den psykologiska krigsföringen mot kristendomens övernaturliga fenomen, mycket tendentiöst i antireligiös vulgärpropaganda.

Samhället förfogar dock icke över

medel, som kan rationalisera den kämpande tron, återstår därför att acceptera eller utrota den. För många av oss värderas tron och dess föremål högre än fysisk existens och välmåga, och denna livssyn bestämmer vår hållning till omgivningen. Men jag tror ingen ifrågasätter den enskildes rätt att anlita läkare eller, då så är fallet, följa sin övertygelse och avstå. Naturligtvis kommer denna grundsyn också slå igenom i barnens uppfostran.

aktuellare än någonsin

pris 14: 50
inkl. moms.

Sänd mig mot postförskott
.... ex Fruktad frihet

Namn:

Bostad:

Postnr, adr.:

Böcker av Arne Imsen:

Från död till liv

Har Levi Petrus rätt?

I världen men icke av världen

Tid att vakna.

MR-Förl. Box 344
101 24 Stockholm

Jesus ... forts. fr. sid. 7

maktkonstellationer, och till massans reaktioner. Så kan vi i honom se hur församlingen skall handla i alla tider. Det gäller att vi får klart för oss att församlingen kan man aldrig placera in i något annat sammanhang än det som är förenligt med hennes eget väsen. Därför att församlingen är fullständigt avskild från allt annat i tiden.

Inför det gudomliga uppdrag som Jesus har anförtrott sin församling, sanktionerat utav Fadern som är i himmelen, känner vi oss oerhört bristfälliga och ofullkomliga. När vi ser vad Jesus vill vi ska vara, och i Ordets ljus upptäcker vad vi är, så blir vi förtvivlade. Och vi skulle vilja göra några jättekiv framåt på praktiskt taget alla områden. Vi blir väckta och omskakade. Vi skulle vilja erövra stora områden som vi tycker har legat ointagna. Och vi funderar hur det här skall kunna gå till.

Tröstens ord

Jag har ett speciellt budskap till dig som vill framåt. Inte till dig som vill experimentera och försöka litet här och litet där. Plocka av lite religiösa delikatesser. Utan till dig som vill framåt på trons väg och in i Guds fullkomliga vilja, i alla stycken.

Men de här framstegen är betingade av Andens egna lagar. Och förmodligen kommer det inte att ske några jättekiv framåt. Men Skriften utlovar oss en tillväxt efter livets egna lagar. Det finns inget stadium man kan hoppa över. Man måste växa igenom varje stadium. Fram till fullkomningen. Vi är fullkomliga, och vi fullkomnas. Det låter som en motsägelse, men så är det. Det här är inte något generellt budskap. Det är till den som vill framåt på trons väg, och som upplever detta så nödvändigt att han eller hon inte diskuterar om vad det kostar. Utan upplever det, inte bara som en ynnest, utan också som en livsnödvändighet att komma vidare på trons väg. Han har icke något val, därför att broarna bakåt är egentligen redan sprängda. Det finns inga reträttvägar eller några möjligheter att gå någon

annan väg.

Jag har ett budskap till dig som är just i den situationen. Vi läser det ur 1 Tess. 4:18: "Så trösten nu varandra med dessa ord". Det är många kristna som idag behöver tröst. Men det är verkligen inte alla. Och jag vill här avgränsa budskapet ytterligare, därför att den här trösten gäller naturligtvis inte Laodiceakristna. För en Laodiceakristen skall inte tröstas, han skall väckas. Det gäller inte heller Efesuskristna. Därför att en Efesuskristen skall inte tröstas, han skall avslöjas. För lusten av någonting väsentligt skall uppenbaras.

Men det finns kristna som skall tröstas, för de kämpar. Många kämpar på ett felaktigt sätt kanske, och har förivrat sig på vissa områden. Därför upplever de trötthet, och kanske också besvikelse. Men hjälpen är inte så långt borta, och räddningen inte så fjärran.

Jag talar till dig som inte önskar någonting annat än komma in i bönelivet, men känner dig som en misslyckad bedjare. Jag talar till dig som praktiskt taget är redo att göra vad som helst, och också har gjort det, för att bli självinnare. Du tycker att du är misslyckad, därför att du ser det så.

Du ser på de synliga resultaten av dina böner och tycker de är så magra. Du ser på de synliga resultaten av dina insatser, och tycker inte att de står i någon som helst proportion till det som Gud har lovat. Du har sjungit, du har vittnat, du har bedit. Du har använt traktater och tidingar. Du har sprungit i trappor och verkligen velat satsa. Du har gett, icke av ditt överflöd, men offer till Guds verk. Och ändå tycker du resultatet är magert.

Det du hade väntat, har du inte fått se. Människorna i din omgivning har inte kommit till tro på Gud. Inget har inträffat som du räknade med skulle ske som en naturlig konsekvens av din egen överlåtelse åt Gud.

Jag kommer med tröstens budskap till dig. Det budskapet är från Jesus Kristus, han som är vår Herre. Han har sagt att det har skett mycket mer än det du anar. Under barnlöshetstiden har det fötts många barn. Du har inte sett det ännu, men du skall få se det.

Forts. nästa nummer

Midnattsropet 1976 — Det blir spännande!

Mycket sker just nu, både här på Gamla Bro i Stockholm, och på de olika platserna ute i landet. Fler och fler grupper sluter upp omkring budskapet. Midnattsropet ser fram emot ett rikt och intressant verksamhetsår.

Själva tidningen kommer även den att

■ År 1976 som nu ligger framför oss, innebär för tidningen Midnattsropets vidkommande en hel del förändringar. I stället för var 15:e dag kommer tidningen att ges ut var tredje vecka. Det beror på dels ekonomiska skäl, dels det oerhört expanderande arbetet, som vi varit inne i på Gamla Bro.

■ I många avseenden har dock det år som ligger bakom varit mycket glädjande. Vi har aldrig tidigare kunnat ge information och vägledning genom så många tungt vägande artiklar. Vi vill fortsätta med det under nästa år. Bl. a. räknar vi med att inom kort ta upp sådana frågor såsom den kristnes förhållande till staten, värnplikten och skolan och genom direkta bibelstudier motivera en biblisk ståndpunkt. Bakgrunden är de alltför förfrågningar vi fått om t. ex. hur man skall handla inför militärtjänsten.

□ Tidskriftskris

Nyligen fastställdes även stadgarna för Pilgrimsskolan, som är tänkt som ett alternativ till den statliga skolan. Även det vill vi nu ta upp och ge den bibliska bakgrunden till.

Så finns det ytterligare en sak som

på allra sista tiden tagits upp till debatt och som vi vill haka på. Det gäller radiomonopolet och den fråga som ligger i anslutning till det nämligen yttrande-, mötes- och religionsfriheten.

■ När vi vid årets början gick ut med löften om två nummer varje månad var vi fast beslutna att även infria dem. Vi visste dock inte att vi under årets lopp skulle tvingas engagera oss så djupt i så många frågor. Tiden har därigenom helt enkelt inte räckt till för det egentliga tidningsarbetet.

Till det har ytterligare en sak komplicerat tidningens utgivning. Det är den svåra ekonomiska situationen. Det gäller dock inte bara för Midnattsropets del. För samtliga tidningar i vårt land, i synnerhet tidskrifter, har tryckkostnaderna i genomsnitt ökat med drygt 50 procent. Det har medfört att flera tidningar lagts ner eller slagits ihop med andra tidningar eller tvingats söka statsbidrag för att trygga sin fortsatta existens.

För oss på Midnattsropet finns inget av dessa alternativ att välja på, om vi skall fortsätta vår verksamhet som ett fristående organ utanför både stats- och kapitalintressen. Det är även orsaken till att vi konsekvent vägrat ta in några annonser. Vi tror att skall vi kunna

genomgå några viktiga förändringar. Naturligtvis till det bättre — för att göra arbetet mer effektivt. Vi hoppas på läsekretsens aktiva stöd även detta nya år.

En 50-procentig ökning av tidskrifternas tryckerikostnader innebär på kort sikt ökat beroende till staten. Därför poängterar vi värdet av att kämpa för friheten när vi vet vad detta betyder för att sanningen skall komma fram.

hävda våra åsikter i denna alltmer totalitära värld är vi tvungna att lita helt till oss själva och våra egna resurser.

■ Vi har under årets lopp således brottats med stora problem. Därför har vi nu insett vår begränsning och beslutat ge ut Midnattsropet var tredje vecka i fortsättningen.

□ Evangelii år

Prenumerationspriset kommer i fortsättningen att bibehållas på 45:— per år. Lösnummerpriset höjs dock till 2:50 per exemplar. För kommissionärerna gäller priset för varje nummer 1:75 kr per exemplar. Om alla dessutom omedelbart betalade in prenumerationsavgiften skulle detta hjälpa oss oerhört.

Midnattsropet behöver många ekonomiska stödjare. Därför är alla bidrag välkomna. Det är värt att kämpa för sin frihet, när vi vet vad det betyder för att sanningen skall komma fram.

■ Låt oss därför alla hjälpas åt för att göra 1976 till ett evangelisationsår, och låt oss hjälpas åt att göra tidningen till en ännu bättre kanal för det budskap som gäller för tiden: Jesus kommer. Se för övrigt vad Arne Imsen skriver i den ledare som återfinnes på sidan 4 om väckelse- och opinionsbildningen.

Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.

Prenumerationspriset är:

Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 1:80:—. — Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20-4.

Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer

□ Är ny prenumerant □ kvartal 12:— □ halvår 23:— □ helår 45:—

□ Ja, jag vill bli kommissionär

Jag tar ex av Midnattsropet t. v.

Efternamn

Förnamn

c/o

Gata, Box, Postlåda etc.

Post-nr

Postanstalt

Frankeras ej
M. R. betalar
portot

Till
MIDNATTSROPET
Pren.avd.
Box 1236
161 12 Bromma 12

Svarsförsändelse
Konto nr 4745

NYSKAPELSE

Revolution eller reform?

På vilket sätt skall väckelsekristendomen kämpa? Ska vi försöka reformera fram någonting som ändå inte håller inför Guds heliga blick? Eller skall vi vänta på Gud — han reparerar inte den värld, som den av Satan styrda mänskligheten har fördärvat. Han lappar och filar inte på den — lika litet som Han gör det med den opånyttfödda människans gamla syndanatur. Allt ska bort! Så skapar Gud igen — ALLTING NYTT!

Av Mats Janson

Inom politiken talar man om "reformister" och "revolutionärer". Reformisterna utgår från det samhälle vi lever i nu och vill steg för steg förändra, reformera, det. Revolutionärerna föraktar ett sådant lappverk och vill kasta hela samhället överboard i en blodig revolution och sedan börja om från ett absolut nolläge och bygga någonting fullständigt nytt. Föraktet är i regel ömsesidigt. Reformisterna ser på revolutionärerna som fantasier, fanatiker och verklighetsfrämmande drömmare, och revolutionärerna anser att reformisterna sålt sig till det bestående samhället och snärjts in i etablissemangets garn och trådar.

Revolutionär

Och det är precis likadant inom kristenheten. Vi har den väletablerade, välkammade och välanpassade stats- och frikyrkligheten, för vilka Jesu tillkommelse och det nya Jerusalem försvunnit i ett alltmer dimmigt och avlägset fjärran, medan den nuvarande tidsåldern och samhället ryckt i förgrunden. Om man putsar lite här och där, plockar in lite "kristna värden" i partiprogrammen, får några minuter mer med religiöst skval i radio och TV osv., så skall väl så småningom

vårt svenska välfärdssamhälle stå fix och färdigt som ett Tusenårsrike i Guds smak, genom alla välmående krafters gemensamma ansträngningar.

Men den bibliska väckelsekristendomen är "revolutionär"! Det går inte att kulti- vera eller kompromissa eller fostra eller reformera fram någonting som håller inför Guds heliga blick. Det kommer aldrig att lyckas för några välmående människor, vare sig de kallar sig kristna eller humanister eller både—och, att göra om denna förbannelsens jord till ett Gudsrike. Bibelns ord är enkla, skarpa och rakt på sak: "Och Gud såg, att jorden var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden. Då sade Gud till Noa: 'Jag har beslutit att göra ände på allt kött, ty jorden är uppfylld av våld, som de öva; se, jag vill fördärva dem tillika med jorden.'" (1 Mos. 6:12—13)

"... och genom översvämning av vat- ten ... förgicks också den värld som då fanns. Men de himlar och den jord, som nu finns, de har i kraft av samma ord blivit sparade åt eld, och de förvaras nu till domens dag, då de ogudaktiga människorna skall förgås." (2 Petr. 3:6—7) "Men nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbjudar vi efter hans löfte!" (2 Petr. 3:13)

Där har du Guds löfte, vår framtid och vårt hopp! Gud är och förblir den store

Slösaren, Skaparen. Han reparerar inte den värld, som den av Satan styrda mänskligheten har fördärvat. Han lappar och pusslar och filar inte på den — lika litet som Han gör det med den opånyttfödda människans gamla syndanatur. Allt ska bort! Och så skapar Gud igen — ALLTING NYTT! Gud orkar. Han har inte blivit kraftlös, gammal och svag. Gud har råd. Han sparar inte. Han ser inte tillbaka. Allting Nytt! (Jes. 24, Upp. 21)

Själv har Han skapat alltihop och skapat det "mycket gott". Så kom syndagiftet in i världen, och människorna började skövla, vanvårda, exploatera, föröda, sprida gift, hugga ned, utrota och förstöra — allt det som hade skapats för att de skulle glädja sig och tacka Gud. Och Satan, som ingenting kan skapa, den ständigt avundsjuke, missundsamme och skadeglade, han log i mjugg åt det dödens och fördärvets välde, som drog fram över Guds rena skapelse. Så blev Guds sköna jord en pesthärd, en sjuk, värkande böld i universum, och Guds dom var klar: RENAS GENOM ELD.

... en och en ...

Bergen skall försvinna, havet torka ut, skogarna brinna ... men Gud sörjer inte. Gud har råd! "NYA himlar och en NY

jord..." Skaparguden är densamme. Skapelsen sker igen men den här gången inte "mycket gott" — utan FULLKOMLIGT. (Jes. 65:17—18)

Och se Guds förunderliga nåd mot dessa fördärvade, förmörkade, hatiska människokryp, som dragit hela den gamla skapelsen med sig i sitt fall. Se hur Han sträcker sig ned till dem, en efter en, hur Han bönar och ber och drar "med kärlekens tåg" för att rädda dem till sin nya skapelse, innan domen kommer! Han ger oss nådens evangelium i Jesus Kristus: syndernas förlåtelse i hans blod, en ny födelse, en ny natur — delaktiga av gudomlig natur! Han vill föda oss på nytt, så att vi redan skall vara färdiga, när världen födes på nytt, och slippa följa den gamla världsordningen in i domen.

När himlar och jord skall brinna, när ingenting av den gamla skapelsen skall sparas, så bryr sig Gud ändå om varje liten enskild människovarelse, och ger oss år efter år av nådatid, så länge *någon* ännu kan bli frälst. "Herren fördröjer inte uppfyllelsen av sitt löfte, såsom somliga menar att han fördröjer sig, men han är långmodig mot er, eftersom han inte vill att någon skall förgås, utan att alla skall vända sig till bättring!" (2 Petr. 3:9)

Hoppet och löftet

Den väckelsekristna församlingen intar alltså samma ställning inom kristenheten som t. ex. KFML(r) inom politiken. Och samma ställning gentemot samhället! Den tror inte på några reformer eller allianser, några kompromisser eller något "kristet medinflytande". "Här skall inte lämnas sten på sten. Allt skall bli nedbrutet", sade Jesus om templet i Jerusalem. Det samma gäller samhället, världsordningen. Bibelns framtidsprogram är klart: "himmel och jord skall förgås". Inte förbättras utan förgås! Och löftet och hoppet är lika visst: "Se, jag gör ALLTING NYTT!" (Upp. 21:5)

En sådan förkunnelse kan aldrig bli salförmålig, aldrig accepterad och subventionerad av samhället. Den är "revolutionär". Den är och förblir "utanför lägret", utanför kulturen och utanför det stora, gemensamma Babelsbyggandet. Det finns inga anknytningspunkter, inga gemensamma mål att arbeta för, inga gemensamma "västerländska, kristna och humanistiska ideal" el. dyl. att enas omkring. Det finns bara en knivskarp gräns: FRÄLST ELLER FÖRLORAD. Följa med eller lämnas kvar. (Matt. 24:40—41). Den nuvarande världsordningen eller den tillkommande.

"Himmel och jord skall förgås, men mina ord skall aldrig förgås." (Matt. 24:35)

Amen! Kom, Herre Jesus!

Drag ut i frihet!

av Bertil Andersson, Aneby

Läs Joh. 10.

Han kallar sina får vid namn och för dem UT. Jesus var den gode Herden som gav sitt eget liv för fåren. Då släpptes fåren fria. Pris ske Gud! Det var utanför stadporten Han utstod sitt lidande. När han utropade: "Det är fullbordat" brast templets förlåt, uppifrån och ända ned, jorden skalv och klipporna rämnade.

Jesus känner sina får fullständigt; han vet precis vad som rör sig i våra hjärtan och hur vi har det. Här är också en del kännemärken på hans får. De känner honom, lyssnar till hans röst och följer honom. Jesus säger att en främmande följer de icke. De känner icke den främmandes röst. Det är detta intima förhållande det är fråga om. Det här uppräknade har en oerhörd betydelse om vi skall komma UT till de friska vattenkällorna, de grönskande betesmarkerna och vilan hos Jesus. Samma förhållande är det om vi skall kunna tjäna honom och vara till välsignelse här i tiden.

Säg mig, hur vi skall finna vägen hem om vi inte lyssnar och följer Jesus. Det gäller för oss att både lyssna och följa. Jesus talar här om främmande herdar och dessa var både tjuvar och rövare. Vi lever i en oerhörd allvarlig tid. Det ropas runt omkring oss: Kom! Följ med oss! Vi kan knappast slå upp någon tidning, utan att vi läser om den ekumeniska rörelsen. Vad är detta? Avfall

och ingenting annat! Inte är det Jesu kärlek när man vilseför sina medmänniskor med att draga dem bort från det rena oförfälskade gudsordet. Inte kan vi påstå att det är Bibelns enhet man söker. Vår Bibel varnar oss för många villoläror i den yttersta tiden.

Se på herden när han för ut sin hjord. Fåren följer tätt i herdens spår och tränger sig allt närmare varandra till en sammansvetsad, enad skara vars enda önskan är att följa herden. Visst är vägen smal när Jesus för oss UT från lägret. Vi har inte löfte om något annat på denna jorden. "Trons fader" Abraham drog ut från sin släkt, folk och land, till det land Gud skulle visa honom. Guds folks väg går i dag ut från avfallna församlingar med avgnagda betesmarker. Vi går in i Kanaans Underbara Land. Landet med de vida gränserna. Slutmålet är staden med de fasta grundvalarna.

Med Jesus har vi oerhörda resurser till vårt förfogande. Vi läser ur Apostlagärningar 12: Petrus blev fängslad, bevakad av 16 krigsmän, men församlingen bad till Gud. Då stod plötsligt en Herrens ängel i fängelset och stötte Petrus i sidan, väckte honom och sade: "Stå nu strax upp", och kedjorna föll från hans händer. Ängeln sade ytterligare: "Omgjorda dig och ta på dina sandaler." Petrus gjorde så. Då sade ängeln: "Tag din mantel på dig och följ mig." Petrus gjorde så; han följde ängeln UT. De gick genom första och andra vakten och genom järnporten som ledde UT.

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med ett 20-sidigt nummer var tredje vecka

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

i redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Björn Blåhammar, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen och Ulla Näsholm.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag; vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 1236, 161 12 Bromma
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem
Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel. 08/80 38 89

GAMLA BRO, servering, vandreri
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...
Tel. 08/20 92 96
(automatisk tele-svarare)

Tryckeri: AB Grafiska Gruppen/Egnellska
Stockholm

Här är hela kassettprogrammet

Bibelstudium med Arne Imsen:

Staten som Gud

- ... Del I KB 51104 (B)
- ... Del II KB 51107 (B)
- ... Del III KB 51111a (B)
- ... Del IV KB 51113a (B)

Liknelser om himmelriket

- ... Del I KB 51119 (B)
- ... Del II KB 51120 1+2 (B)
- ... Partier kring Jesus KB 51121 (B)
- ... Rättsuppgörelsen i himlen KB 51102 (B)
- ... Kampen för evangelium KB 51025 (B)

Romarbrevet

- ... Del I KB 50923
- ... Del II KB 50930
- ... Del III KB 51021
- ... Del IV KB 51028
- ... Del V KB 51104 B
- ... Del VI KB 51111 b
- ... Del VII KB 51118 b
- ... Vår tids ideologier i Uppenbarelseboken KB 50515 1+2
- ... Hus- och lokalförsamling i funktion KB 50518
- ... Lärjungaskapets villkor KB 50302

... Från brudförsamling till skökyrka (Malmköping 75) KB 50718

... Församlingen och samhället KB 50311

... Barnen, församlingen och samhället KB 50311

... Andens frukt — köttets gärningar KB 50121

... Väckelse — ännu en gång? KB 41221

... Den helige ande i urtid och nutid KB 41203

... Hur arbetar den onda andevärlden? KB 41029

... Tre epoker i den urkristna församlingen KB 40203

... Jag skall göra er till människo-fiskare KB 30728

... Är då Kristus delad? KB 40730

Församlingen och framtiden (Malmköpingsveckan 74)

... MK 408 ... MK 415

... MK 409 ... MK 417 1+2

... MK 412 ... MK 418

... Allting gemensamt KB 40709

... Befrielse från avgudarna KB 40811

... "Släpp mitt folk" KB 40414

... En fungerande tro KB 40326

... Församlingen och partipolitiken KB 31218

... Människans slut — Guds början KB 30812

KASSETT- PRENUMERERA

**Ett kassettband
i månaden för 12:50
bibelstudier för
enskilda och
församlingar**

☐ Jag vill bli kassettprenumerant.

Sänd mig mot postförskott följande
kassettband:

.....

Namn:

Bostad:

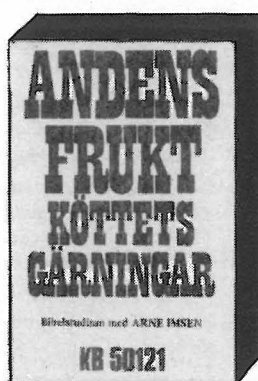
Postnr:

Postadr:

MRM/Kassett, Box 344, 101 24

Stockholm

Prenumerera ➡

VARFÖR BYGGER DU NOA EN BÅT?

Christina Imsen sjunger evangelium

SIDA A

1. Varför bygger du Noa en båt

4.20 ANDERS FLODÉN

2. Härlighetens morgon

3.03 L. THANNER - E. DAHLGREN

3. Då Jesus från Nasaret

2.15 AAGE SAMUELSEN

4. Vid älvarna i Babylon

2.55 WERNER SKIBSTEDT - O. WITT

5. Snart en morgon bryter fram

2.55 AAGE SAMUELSEN

SIDA B

1. Finns det kraft

3.05 SÅNGFÖRFATTAREN OKÄND

2. Hur underlig är du

2.37 EMIL GUSTAVSSON

3. Gränslösa frälsning

2.55 AAGE SAMUELSEN

4. I tidens aftonskymning

2.37 SÅNGFÖRFATTAREN OKÄND

5. Pilgrim som på väg

2.50 JOSEF ROGNER

MRL
2110 Stereo

Orderadress:
MRM Box 344
101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30

Var skall du stå en gång

Ill: Ulla Christensen

*Vitklädd brud emot porten går
tågar med jubel in
Nu hon lön för all smälek får
sjunger med fröjdsfullt sinn*

*Fåvitsk hop står i mörkret kvar
lamporna slocknat ut
Ingen olja man längre har
Nej, den har tagit slut*

*Innanför eller utanför
lyss till min frågande sång
Innanför eller utanför
var skall du stå en gång?*